

De memorabilibus et hanc familiarum

II m
56

PRAESVLEM SVMME REVERENDVM,
PATRES ITEM, PATRONOS, ATQVE FAVTORES,
OPTIMOS, GRAVISSIMOS,
PER QVOS RES HAEC SCHOLASTICA SARTA ET TECTA
EST, AD AVDIENDAM,
DE FATIS FAMILIARVM, ORATIONEM,
QVAM, FAMAM

RICHTERIANAM

OBSERVATVRVS,
GOTTLOB SIGISMVNDVS HOMILIVS, FREIBERG.

DIE IV EID. MARTII, A. c151cc xxvi,

FINITIS SACRIS, MEMORITER HABEBIT,

EA, QVA DECET, AC FIERI POTEST,

REVERENTIA INVITAT

M. SAMVEL MOLLERVS, G. R.

Freibergæ,

Literis Christoph. Matthæi.

D. F.

Quicquid nationes ac populi per Famam obtinent, quæ eorum, vel virtutes pleno commendat ore, ac prædicat, vel etiam vitia, si potiora illis sint, earumque laudem, velut dominante avena, suffocent, improbat, dignoque carbone notat: illud etiam singulis evenire solet familiis, quas ista item, moribus æque a fortuna monstrabiles, ornat, insectaturque, atque perinde, ut merita fuerint, posteritati conspiciendas exhibet. Eandem cum parente alites indolem fortiuntur, eandemque in cantu vocem, in pennis colorem referunt: neque ab natura temere sua femina terræ mandata deficiunt, sed in ipsa messe, fructu multiplici exuberantia, restituntur: ita vero & liberi ipsi progenitorum suorum plerumque sanguinem, temperamentum, & voluntatis cupiditatumque inclinationes, una cum vita accipiunt, atque ex ea parte, ad quam sese potissimum applicant, cognoscuntur. Multa hic naturæ, quæ mater, opera est, magnumque studium, quæ, quam semel fingendi formandique rationem ingressa est, deinde retinet, atque illud, quicquid primum ingeneraverat, in subsequente progenie repetit ac renovat. Si proinde corpus spectes, non obscuris inde indicii conjecturæ sæpe datur, ad quam quis familiam, tametsi nulla ejus facta sit mentio, genus suum referat, quod vel frons, vel oculi, vel oris habitus, vel aliud quid piam, id ipsum, quod alibi non facile invenitur, liquido exponunt, atque ibi maxime conspicuum exhibent. His etiam rebus factum est, ut, eadem magistra procurante, peculiare in quibusdam familiis notæ invenirentur, ex quibus de sobole ferri posset judicium: quippe Thebis Lanceam genitivis habere notis Satorum nomini proprium extitit; Pelopidis humerum eburneum; ac in Seleuci posteris, cujus mater ex Apollinis concubitu concepisse, ac munus annullum ab eo, in cujus gemma ancora sculpta, tulisse, fertur, ingenuum hoc ancoræ signum, quasi argumentum originis, mansit. Alexand. ab Alex. L. II. c. 19. Cæli Rhodig. L. XXIX. c. 8. Justin. L. XV. c. 4. Atque ista, quæ in corpore, ad primum institutum formando, tam solers & sollicita est, ipsas pariter mortes tanta subinde æquat cura, ut vivendi moriendique tempus idem illis definiat. Probat illud Alexandri M. effatum, qui valetudine ultima correptus, cum quarta die indubitatè in mortem sensisset, agnoscere se fatum domus majorum suorum, ait: nam plerosque Aecidarum, a quibus maternum genus ducebat, intra trigefimum annum defunctos. Justin. L. XII. §. 1. Multo autem notabilior Potitiæ, apud Romanos, gentis clades est, quæ, quasi ex uno serali ictu, nulloque, qui porro nomen illud ferret, relicto, periit: cumque duodecim ea tempestate familiaræ essent, puberes ad triginta, omnes, intra annum, cum stirpe, extincti sunt. Liv. L. IX. c. 29. Herculem nos, quo indignante, quod sacrum ipsius publicis servis delegaverant, isti occisi feruntur, nos ignoramus; sed tamen Dei O.M. in Heli Sacerdotis summi familia, iram durasse, præterque mala alia multa, posteros ejus ad ætatem grandem non pervenisse: atque Joabi, per eandem, profapiam cunctam, cum lepra, debilitate, hostili gladio, ac fame perpetuo conflictatam esse, testis est sacra pagina, I. Sam. II. 32. & II. c. III. 39. Major ipsius naturæ vis est in animo, qui si bonus semper esset, plus bonorum foret, malorum minus: qui vero, tanquam malum, mali corvi, ovum, pullum plerumque reddunt pejorem, atque labem a se conceptam pestiferi contagio disseminant. Quod ipsum de se, vel sponte sua Domitius, Neronis pater professus est, qui, inter gratulationes amicorum, quicquam ex se, & Agrippina, nisi detestabile, & malo publico, potuisse nasci, negavit. Svet. in V. Ner.

Ner. c. 6. Utinam vero omnes boni essent, isti que soli triumpharent! Ac videas certe tales, qui prohi essent, quique, aliis cupiditatibus pravis suis velificantibus, e regione ipsis oppositi, quicquid virtute possent, domi, forisque experiri maluerint. Poplicolæ nomen, eiectionis Tarquiniis, cum ædem, quam in Velia, tutissimo loco habebat, suspicionem affectati regni evitaturus, dirueret, cum securibus falces vacuifaceret, atque hos in concione submitteret, cum legem in comitiis centuriatis ferret, ne quis magistratus civem Romanum adversus provocationem verberaret, aut necaret, P. Valerius sibi meruerat, atque ex eo tempore familiæ istius ope & gratia plebs sæpe nixa est. Contra ea tale adversus plebem, eodem fere tempore, Appius odium conceperat, quod ne in posteris unquam extinctum est, quippe familia hæc domesticis iris ac armis munita, unice pro patritiæ nobilitatis honore, utque adversæ isti parti noceret, vel dimicavit, vel locuta est. Perpetua familiæ Barchinæ in Romanos concepta indignatio, ac multis utrinque cladibus illatis acceptis confirmata, non nisi cum interitu istius sublata est; perpetua item, in ista debellanda, atque hac non modo, sed ipsa etiam Carthagine, imo tota Africa domanda, Scipionum virtus fuit ac felicitas. Est etiam in quibusdam familiis preventus honorum tam beatus, ut degenerem fere nesciant, atque, quam semel circumfundere gloriam famamque cœperunt, tanquam sibi propriam & perennem, ordine non interrupto, per manus dent, atque propagent. Convenit itaque in ipsas illud Horatii, Libr. IV, Carm. 4.

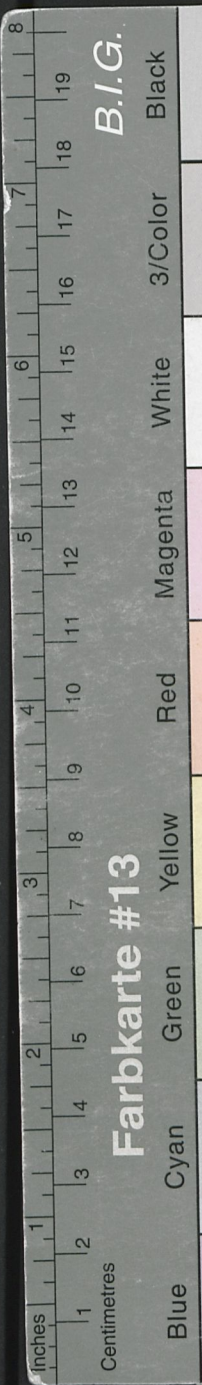
Fortes creantur fortibus & bonis;
 Est in juvenis, est in equis patrum
 Virtus: nec imbellem feroces
 Progenerant aquilæ columbam.

Est enim in istis virtutis ac honestatis alumnis quædam naturæ vis ac solertia, quam Græci *εὐψυχία* nuncupant: hac ipsi, quam primum illud per ætatem fieri potest, ad omnia, quæ recta esse vident, inclinantur, cum iisdem sese oblectant, ipsa amant, ac tandem, Deo adjuti, perficiunt. Sine hoc enim bonus vir nemo, nulla que mens bona est: ac semina illa divina in corporibus humanis dispersa, si bonus cultor excipiat, similia origini prodeunt, & paria his, ex quibus orta sunt, surgunt. Seneca Ep. 41. & 73. Plato in Dial. de Virt. Neque ego, hanc ethnicos ipsos bonitatem naturalem præterire dixerim: quæ tamen ab salutari ista, quæ non nisi in illa ætiori piorum, atque ad meliorem vitam revocatorum, conjunctione cum Deo locum habet, gratia haud proficiscitur; tamen, quatenus ex lege naturæ, quæ omnium est insita cordibus, provenit, ad Deum quoque ipsum, tanquam autorem, merito refertur. Et qui ab regia ille via deficere possit, quem tenerum jam piorum magistrorum præcepta formant, & parentum atque amicorum monita subinde excitant, quæque illum, qui segnior esse velit, quasi stimulis additis impellunt, ac ipsa rei bene gestæ præmia, licet eminus, sed certo tamen obventura, perpetuoque duratura, commonstrant? Quæ enim majoribus data fuit crescendi copia, eadem & posteris patet: quodque his ipsis jam olim, ad famam consequendam, aditus omnes preparati fuerunt, eo inde erit facilius, doctrina & institutione adminiculante, hæc, quæ grandia sunt, præ istis adipisci, quibus illud, magno cum conatu, per aspera & confragosa omnia, iter inchoandum pariter ac perficiendum est. Novi itaque homines

2X II m 56

X 337 9269

homines, nullis majorum ornamentis conspicui, sed per se saltem cogniti, ad summos, per omnes gradus, magistratus cum grassarentur, mirum illud videbatur ac arduum: minus vero, si viros, in excelsis natos, perque majorum vestigia progressos, sua illis admoveret nobilitas, eo tamen vel magis certe conspiciendos, quod tam sua, quam aliena radiare luce possent. Neque tamen quicquam ætatem istam, quæ adolescit, regit efficacius, quam ipsorum exemplorum vis tacita, quæ sine metu, infideli sæpe magistro, sineque imperio, quod quandoque fastiditur, docet ac svadet, ac auribus non modo, sed oculis etiam percepta, ad animum altius penetrat, eoque sedet penitius, quo libentius admissa est. Quo autem propiores illi sunt, in quorum vitas, tanquam in speculum, inspicimus; tanto magis eosdem diligimus; atque dum eosdem ita diligimus, sequi etiam gaudemus, omnia eorum studia, & mores ipsos, admirati æque ac imitati. Felicissime autem hic proficiet, qui optimum quemque sibi æmulandum proposuerit, ac ratione magis, quam autoritate fuerit compositus: a qua vero cum multum regula aberretur, hoc, ut præter virtutes ac artes, pravæ etiam libidines, vitia, & mores minus probati in ipsis alantur familiis, ac proferantur, sæpissime evenit. Veneratur Saxoniam nostram, & colit religiose, ista Heroum Illustrissimorum stemmata, quæ, honoribus continuatis, virtutem quoque Majorum ac decus reddiderunt, inque ornanda & conservanda patria, gentilitiam istam, nascendique sorte insitam sibi, pietatem approbant, atque ita, meritis in immensum cumulatis, æternitatem sibi paciscuntur. Sunt etiam familiæ, quæ gentibus cunctis per plurima, eruditionis laude, secula innoverunt, atque vel Theologis, vel Jurisconsultis, vel Medicis excellentissimis editis, adhuc celebrantur: Sunt, quæ ad artes alias, aliaque studia in primis apta proferunt ingenia, quæque illud, quicquid instituunt, ita factitant, ut reliquis palmam facile præripiant omnibus. Laudem ejus, quæ absolutissima est, eloquentiæ, præter Curiones atque Grachos, Hortensii obtinuerunt olim, quæ ibi radices alte adeo suas egerat, ut in Quinti etiam filia, cum admiratione omnium sese proderet. Quæ, cum ordo Matronarum gravi a Triumviris tributo oneraretur, nec quisquam virorum patrocinium eis suum accommodare auderet: sola hæc eandem causam, ad omnes pertinentem, egit, quodque ejus magnitudini sufficiebat, hoc, ut major imperatæ pecuniæ pars remitteretur, obtinuit. Val. Max. L. VIII. c. 3. Potior longe Fabiæ gentis fuit gloria, quæ magnis semper rebus intenta, magna etiam cuncta consecuta est. Quare Fabius Maximus, cum a se quinquies, & a patre, avo, proavo, majoribusque suis sæpe numero consulatum gestum animadverderet, comitiis, quibus filius ejus, summo consensu Consul creabatur, quam potuit constanter cum populo egit, ut vacationem aliquando hujus honoris Fabiæ genti daret, non quod filii virtutibus diffideret, erat enim illustris, sed ne maximum imperium in una familia continuaretur. Id. L. IV. c. 1. Et tamen, si vel quandoque res ita bene geratur, ea etiam vacillat non raro felicitas, ambiguumque ipsius nativitatis bonum est: nos autem Deum quæsumus O. M. ut faxit illud propitius, quo, quæ bona sunt, indolem rectam suam retineant, quæ sequiora, emendentur, omnibusque ex bene nata educataque sobole, gaudium illud, quod solum verum, solumque sincerum est, parentibus veniat, atque ita & familiarum honori perpetuo ac famæ consulatur!

B.I.G.

Farbkarte #13

De memorabilibus et hanc familia

II m
56

PRAESVLEM SVMME REVERENDVM,
 ES ITEM, PATRONOS, ATQVE FAVTORES,
 OPTIMOS, GRAVISSIMOS,
 VOS RES HAEC SCHOLASTICA SARTA ET TECTA
 EST, AD AVDIENDAM,
 E FATIS FAMILIARVM, ORATIONEM,
 QVAM, FAMAM
CHTERIANAM
 OBSERVATVR VS,
 LOB SIGISMVNDVS HOMILIVS, FREIBERG.
 DIE IV EID. MARTII, A. c15cc xxvi,
 NITIS SACRIS, MEMORITER HABEBIT,
 EA, QVA DECET, AC FIERI POTEST,
 REVERENTIA INVITAT
M. SAMVEL MOLLERVS, G. R.

Freibergæ,
Literis Christoph. Matthæi.

